

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2023, sp. zn. 23 Cdo 476/2023, ECLI:CZ:NS:2023:23.CDO.476.2023.1

Číslo: 54/2024

Právní věta:

Rozhodčí smlouvu lze platně uzavřít i o sporech z nekalé soutěže.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.07.2023

Spisová značka: 23 Cdo 476/2023

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Rozhodčí doložka

Předpisy: § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb.
§ 2 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 10. 2022, sp. zn. 3 Cmo 35/2022, ve výrocích II a III a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Vrchní soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 10. 10. 2022, č. j. 3 Cmo 35/2022-306, výrokem pod bodem I opravil rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 22. 3. 2022, č. j. 2 Cm 24/2016-272, v označení žalované v záhlaví; výrokem pod bodem II potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, ve výroku pod bodem I v tom správném znění, že rozhodčí nález Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky vydaný 26. 9. 2016 pod značkou Rsp 132/16 se zrušuje podle § 31 písm. a) zákona č. 216/1994 Sb., výrokem pod bodem III rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

2. Oba soudy rozhodovaly o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala zrušení předmětného rozhodčího nálezu podle § 31 písm. b), c), f) zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném do 30. 11. 2016 (dále též jen „ZRŘ“), opětovně poté, co jejich rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. [23 Cdo 2563/2019](#), se

závazným právním názorem, že pokud soudy obou stupňů dospěly k závěru, že nebyla uzavřena smlouva hlavní, jejíž součástí byla rozhodčí doložka, pak se opomněly zabývat tím, zda v řešené věci nedošlo k uzavření hlavní smlouvy, jejíž součástí byla rozhodčí doložka, obsažená v obchodních podmínkách, tím způsobem, že druhá strana (dodavatel), které byl určen návrh smlouvy (listina označená jako „Albertina objednávka“), návrh akceptovala tak, že podle něj plnila.

3. Soudy vyšly ze zjištění, že žalovaná předložila k průkazu svého tvrzení, že mezi účastnicemi byla uzavřena rozhodčí smlouva, listinu „Albertina objednávka“ a žalobkyně popřela pravost podpisu K. H. (jednatele žalobkyně) na této listině. Zatímco soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná neunesla důkazní břemeno ke svému tvrzení, že podpis K. H. na předmětné listině je jeho pravým podpisem, a shledal důvodnou námitku žalobkyně, že nedošlo k uzavření rozhodčí smlouvy mezi účastnicemi a že je důvodný její návrh na zrušení rozhodčího nálezu, neboť rozhodčí smlouva je neplatná a zároveň se na věc projednávanou u rozhodčího soudu nevztahuje a je důvod pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. b) ZRŘ, odvolací soud žalobu na zrušení rozhodčího nálezu shledal důvodnou na základě závěru, že tvrzení žalobkyně v žalobě jsou ve skutečnosti tvrzení o nedostatku arbitrability sporu ve smyslu ustanovení § 31 písm. a) ZRŘ, které dopadá na případy, kdy spor nelze projednat v rozhodčím řízení z důvodu, že objektivně nejsou splněny podmínky pro svěřeni rozhodování o sporu rozhodcům či stálému rozhodčímu soudu. Odvolací soud při posouzení věci vzal v úvahu ustanovení § 2 ZRŘ, z něhož vyplývá, že podmínkou platného uzavření rozhodčí smlouvy je, aby se jednalo o majetkový spor již vzniklý nebo o spor, který by v budoucnu vznikl z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů účastníků. Spor ohledně nároků uplatněných v žalobě z titulu ohrožení nebo porušení práv nekalou soutěží (srov. § 2988 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“ či „občanský zákoník“) však nevyplývá ze závazkového vztahu účastníků, který se odvíjí od objednávky žalobkyně o využívání produktů Albertina CZ Gold Edition. Odvolací soud konstatoval, že rozhodování sporů o nárocích z titulu porušení zákonné povinnosti jednat v hospodářském styku v souladu s dobrými mravy soutěže a nezpůsobovat újmu jiným soutěžitelům a zákazníkům je svěřeno výlučně soudům a tuto jurisdikční pravomoc státu nelze delegovat soukromoprávním subjektům. Nic na tom podle odvolacího soudu nemění ani skutečnost, že tvrzené nekalosoutěžní jednání spočívá v porušení smluvních povinností. Odvolací soud se proto neztotožnil s právní kvalifikací důvodu pro zrušení rozhodčího nálezu soudem prvního stupně s ohledem na žalobní tvrzení, a tedy podřazením pod zrušovací důvod podle § 31 písm. b) ZRŘ. Navíc podle odvolacího soudu závěr soudu prvního stupně nemůže obstát již proto, že soud prvního stupně neprovedl řadu důkazů, které žalovaná nabízela (včetně znaleckého zkoumání pravosti podpisu). Uvedený nedostatek však podle odvolacího soudu nemá vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně svým rozhodnutím zrušil předmětný rozhodčí nález (byť z jiného důvodu), odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně o zrušení rozhodčího nálezu, jen s tím, že předmětný rozhodčí nález se zrušuje podle § 31 písm. a) ZRŘ.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná (dále též „dovolatelka“) dovoláním s tím, že jej považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť má za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nevyřešených, a to:

- a) Jsou nároky vzniklé na základě porušení zákonné povinnosti jednat v hospodářském styku v souladu s dobrými mravy soutěže a nezpůsobovat újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, tj. na základě porušení zákazu nekalé soutěže ve smyslu ustanovení § 2976 odst. 1 občanského zákoníku, nearbitrabilní *per se*?

b) Jsou nearbitrabilní nepeněžitě nároky vyplývající z porušení zákazu nekalé soutěže spočívající v nároku na omluvu a zdržení se dalšího nekalosoutěžního jednání ve smyslu ustanovení § 2988 občanského zákoníku? Respektive je vyloučena jejich majetková povaha?

c) Jestliže spor vyplývá z porušení smlouvy (obsahující zároveň rozhodčí doložku), které je však současně porušením zákazu nekalé soutěže, má automaticky přednost jeho posouzení dle nekalosoutěžních předpisů a nebude tedy považován za spor ze smlouvy podléhající rozhodčí doložce?

5. Dovolatelka dále namítá, že oba soudy nerespektovaly závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. [23 Cdo 2563/2019](#), kterým byl dán pokyn soudům k dalšímu zjišťování skutečností o uzavření hlavní smlouvy, jejíž součástí byla rozhodčí doložka obsažená v obchodních podmínkách. Tím se odvolací soud podle dovolatelky odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v procesní otázce vázanosti právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí nadřízeného soudu, jestliže odvolací soud prohlásil, že nedostatek dokazování v tomto směru nemá vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

6. Dovolatelka má též za to, že dovolání je přípustné proto, že se odvolací soud odchýlil od analogické rozhodovací praxe dovolacího soudu ve vztahu k otázce věcného rozsahu rozhodčí doložky. Podle dovolatelky odvolací soud věc nesprávně posoudil, jestliže dospěl k závěru, že spor o nárocích uplatněných z titulu ohrožení nebo porušení práv nekalou soutěží nevyplývá z právního vztahu založeného mezi účastníky smlouvou hlavní. Dovolatelka je přesvědčena, že spor z porušení licenčních ujednání ve smlouvě je sporem, který přímo ze smlouvy vyplývá nebo přinejmenším se smlouvou souvisí. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. [25 Cdo 4840/2014](#), ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. [20 Cdo 476/2009](#), a ze dne 16. 6. 2022, sp. zn. [23 Cdo 1216/2022](#)), v nichž Nejvyšší soud aproboval jako arbitrabilní spory i takové nároky, které vyplývají nejen čistě ze smluvních vztahů, ale jsou založeny zákonem. Podle dovolatelky je spor mezi účastnicemi plně arbitrabilní. Povaha sporu je podle dovolatelky majetková, když spor se týká hodnoty, která má hospodářský význam, mající dopad do majetkové sféry, jedná-li se o práva ocenitelná penězi. Pojem „majetkový spor“ ve smyslu § 2 odst. 1 ZŘ je soudy vykládán zásadně extenzivně (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2017, sp. zn. [23 Cdo 2741/2016](#)).

7. Dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobu zamítne, popřípadě aby zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší soudu přikázal věc v dalším řízení k projednání jinému senátu, neboť odvolací soud nerespektoval závazný právní názor dovolacího soudu.

8. K dovolání žalované podala žalobkyně vyjádření, v němž navrhla odmítnutí dovolání pro jeho nepřípustnost. K námitce dovolatelky, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v tom, že nerespektoval závazný právní názor ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu, vydaným v dané věci, žalobkyně uvedla, že v původním dovolacím řízení nebyla vůbec řešena otázka arbitrability předmětného sporu, a proto při posuzování této otázky, na jejímž řešení je rozhodnutí odvolacího soudu založeno, nemohl být odvolací soud nijak vázán právním názorem Nejvyššího soudu, který se týkal řešení jiné právní otázky. Žalobkyně má dále za to, že dovolatelkou formulované obecné otázky, označené jako otázky v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešené, ohledně arbitrability sporu v závislosti na konkrétní formulaci rozhodčí doložky ve smlouvě hlavní, nejsou pro danou věc relevantní, jestliže odvolací soud dospěl k závěru, že spor o nárocích uplatněných z titulu ohrožení nebo porušení práv nekalou soutěží nevyplývá z právního vztahu dovozovaného na základě listiny označené jako „Albertina objednávka“. Dovolatelka má tedy za to, že dovolatelkou formulované otázky, jako otázky v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešené, nejsou právními otázkami, které by bylo třeba dovolacím soudem řešit, a nezakládají tak přípustnost

dovolání v dané věci. Dovožuje-li dovolatelka přípustnost dovolání i z toho, že se odvolací soud odchýlil od analogické rozhodovací praxe dovolacího soudu při posouzení arbitrability, žalobkyně namítá, že dovolatelkou uváděná judikatura je zcela irelevantní k projednávané věci, když rozhodčí doložka, jak byla formulována v obchodních podmínkách, jako součásti smlouvy hlavní, nedopadá na soutěžní vztahy mezi účastnicemi.

III. Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud (jako soud dovolací podle § 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř. advokátem, zkoumal, zda dovolání obsahuje zákonné obligatorní náležitosti a zda je podle § 237 o. s. ř. přípustné.

10. Nejvyšší soud úvodem podotýká, že i když dovolatelka ohlašuje, že podává dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v celém rozsahu, z obsahu dovolání (srov. § 41 odst. 2 o. s. ř.) je zřejmé, že zpochybňuje pouze výrok o věci samé. Dovolací soud se proto nezabýval nákladovými výroky a výrokem rozsudku odvolacího soudu pod bodem I.

11. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

12. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že jsou splněna kritéria přípustnosti dovolání obsažená v tomto ustanovení. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud, který jediný je oprávněn tuto přípustnost zkoumat (srov. § 239 o. s. ř.), dospěje k závěru, že kritéria přípustnosti dovolání uvedená v ustanovení § 237 o. s. ř. skutečně splněna jsou.

14. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

15. Přípustnost dovolání nezakládá tvrzení dovolatelky, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při řešení procesní otázky vázanosti právním názorem vysloveným nadřízeným soudem ve zrušujícím rozsudku. Dovolatelka v této souvislosti namítá, že odvolací soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 2. 2021, č. j. [23 Cdo 2563/2019-241](#), jímž byl zrušen předchozí rozsudek odvolacího soudu a rozsudek soudu prvního stupně se závazným právním názorem dovolacího soudu, že pokud soudy obou stupňů dospěly k závěru, že nebyla uzavřena smlouva hlavní, jejíž součástí byla rozhodčí doložka, pak se opomněly zabývat tím, zda v řešené věci nedošlo k uzavření hlavní smlouvy, jejíž součástí byla rozhodčí doložka, obsažená v obchodních podmínkách, tím způsobem, že druhá strana (dodavatel), které byl určen návrh smlouvy (listina označená jako „Albertina objednávka“), návrh akceptovala tak, že podle něj plnila. Odvolací soud totiž založil svoje rozhodnutí na závěru o nedostatku arbitrability daného sporu podle § 31 písm. a) ZRR. V důsledku tohoto svého právního názoru již neřešil otázku, zda k uzavření licenční smlouvy, jejíž součástí měla být i rozhodčí doložka,

nedošlo shora uvedeným způsobem. Na řešení této otázky není tudíž rozhodnutí odvolacího soudu založeno.

16. Dovolání je však přípustné pro řešení otázek vymezených v dovolání pod písmeny a) až c), neboť tyto otázky nebyly dosud dovolacím soudem vyřešeny.

IV. Důvodnost dovolání

17. Dovolání je i důvodné.

18. Odvolací soud dospěl k závěru, že spor o nárocích uplatněných z titulu ohrožení nebo porušení práv nekalou soutěží nevyplývá z právního vztahu založeného smlouvou mezi účastníky, ale z porušení zákonné povinnosti jednat v hospodářském styku v souladu s dobrými mravy soutěže a nezpůsobovat újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Rozhodování takových sporů je podle názoru odvolacího soudu svěřeno výlučně soudům a tuto jurisdikční pravomoc státu nelze delegovat soukromoprávním subjektům. Nic na tom podle odvolacího soudu nemění ani skutečnost, že tvrzené nekalosoutěžní jednání spočívá v porušení smluvních povinností.

19. Tento závěr není správný.

20. Podle § 2 odst. 1 ZRŘ se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).

Podle § 2 odst. 2 ZRŘ lze rozhodčí smlouvu platně uzavřít, jestliže strany by mohly o předmětu sporu uzavřít smír.

Podle § 31 písm. a) ZRŘ soud na návrh kterékoliv strany zruší rozhodčí nález, jestliže byl vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu.

21. Podmínkou arbitrability tedy je, aby šlo o majetkový spor, nešlo o zákonnou výjimku z této arbitrability, k projednání sporu by jinak byla dána pravomoc soudu a strany by mohly o předmětu sporu uzavřít smír.

22. V daném případě nepochybně nejde o zákonnou výjimku z arbitrability daného sporu a k projednání sporu by jinak byla dána pravomoc soudu. Zbývá tedy posoudit, zda jde o majetkový spor a zda by strany mohly o předmětu sporu uzavřít smír.

23. V rozsudku ze dne 5. 4. 2017, sp. zn. [23 Cdo 2741/2016](#), Nejvyšší soud konstatoval, že co je majetkový spor, zákon o rozhodčím řízení výslovně nevymezuje; právní teorie (srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 106, komentář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, 706 s.) dospěla k závěru, že jde, obecně vzato, o všechny spory, které se svým předmětem přímo odrážejí v majetkové sféře stran a týkají se subjektivních práv, s nimiž mohou účastníci disponovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. [20 Cdo 476/2009](#)).

24. Nejvyšší soud v tomto rozsudku dále dovodil, že "majetkovým sporem je tak zejména spor z majetkového (soukromoprávního) vztahu, na základě něhož došlo nebo má dojít za úplatu k převodu věcného, závazkového nebo jiného práva nebo majetkové hodnoty, dále z majetkového vztahu, jehož předmětem je koupě najaté věci, využitá práva nebo jiné majetkové hodnoty. Může dále jít o majetkový vztah vznikající v souvislosti s některým z předchozích právních vztahů v důsledku jeho změny nebo zániku anebo s ohledem na neplatnost nebo odporovatelnost. Majetkové právo ve

smyslu, majetkového sporu` neboli, sporu o majetková práva` podle zákona o rozhodčím řízení je tedy zapotřebí chápat široce, kdy se může jednat o všechny spory, které mají odraz v majetkové sféře účastníků právního vztahu, tj. spory, jejichž předmět lze vyjádřit v majetkových hodnotách, tedy pokud je lze ocenit a vyčíslit jejich hodnotu (srov. v literatuře shodně BĚLOHLÁVEK, A. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, 2. Vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012. s. 117)“.

25. Jak dovolatelka uvedla, právní teorie dospěla k závěru, že jinými majetkovými hodnotami jsou „hodnoty, které nelze hmotně uchopit, nejsou hmotnými předměty, dokážeme si je pouze představit, jsou ocenitelné a nejsou pohledávkami. Je možné určit jejich hodnotu, příp. stanovit jejich cenu, a mají určitý hospodářský význam. Do této kategorie můžeme zařadit např. právo autora autorské dílo užít, jeho právo na odměnu při opětovném prodeji díla, vklady do obchodních společností a družstev, know-how, vklad tichého společníka podle ustanovení obchodního zákoníku apod. Pojem ‚majetek‘ takto charakterizovaný představuje tedy soubor aktiv, který vlastní, resp. kterým disponuje určitý subjekt. Je-li předmětem sporu právo k takovým aktivům, jde v zásadě o spor arbitrabilní.“ (Bělohávek, A. J. § 2 [Arbitrabilita; rozhodčí smlouva]. In: Bělohávek, A. J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 114, marg. č. 02.23).

26. Skutečnost, že spor o ochranu před nekalou soutěží má odraz v majetkové sféře účastníků, vyplývá ze samotného postavení soutěžitelů daného jejich účastí na hospodářské soutěži, resp. z realizace jejich majetkových zájmů vedených jejich soutěžním, konkurenčním (a nikoli jiným) záměrem. Hospodářská soutěž vyplývá z hospodářského styku jednotlivých účastníků soutěže, přičemž soutěžní vztah vzniká vždy mezi těmi, kdo si hospodářsky konkurují, a to z ekonomických příčin, a k soutěži dochází všude tam, kde je trh, jenž je určen časem, prostorem a předmětem. (K povaze hospodářské soutěže a účasti na ní srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. [29 Odo 106/2001](#), uveřejněný pod číslem 49/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 20. 9. 2010, sp. zn. [23 Cdo 2343/2009](#), ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. [23 Cdo 1526/2011](#), a ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. [23 Cdo 3459/2015](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. [23 Cdo 2143/2016](#)).

27. Že nekalosoutěžní jednání je spjata s hospodářským (tj. majetkovým) postavením soutěžitelů, vyplývá již z definice nekalé soutěže obsažené v generální klauzuli nekalé soutěže (§ 2976 odst. 1 o. z.), podle které musí jít o takové jednání, které se děje v hospodářském (tj. majetkovém), a nikoli jiném, soukromém styku.

28. Ve smyslu shora uvedeného široce chápaného pojmu „majetkového sporu“ podle § 2 odst. 1 ZRŘ pak není rozhodující, zda důsledkem určitého jednání odehrávajícího se definičně v hospodářském (tj. majetkovém) styku je způsobilost takového jednání přivodit konkrétní újmu (či vznik takové újmy) projevující se na straně soutěžitelů či zákazníků přímo na jejich jmění nebo nikoli, neboť i újma nemajetkové povahy (ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z.) se v takovém případě odvíjí právě od hospodářského (a nikoli jiného) styku dotčených osob, resp. od účasti soutěžitelů v hospodářské soutěži jako jejich projevu v majetkové sféře majícího v konkrétní podobě svůj (alespoň potenciální) majetkový význam. Při takto široce chápaném pojetí pojmu „majetkového sporu“ pak není ani významné, jakým konkrétním způsobem má být taková případně vzniklá újma nahrazena či odčiněna (zda peněžitou formou či jiným způsobem).

29. Pokud se týká posouzení otázky, zda by strany mohly o předmětu sporu uzavřít smír, je třeba vyjít z ustanovení § 99 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníci mohou skončit řízení soudním smírem, připouští-li to povaha věci.

30. Povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotněprávní úprava nevyklučuje, aby si mezi sebou upravili právní

vztahy dispozitivními úkony. Z uvedeného vyplývá, že povahou věci je vyloučeno uzavřít smír zejména ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu, ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu a ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští vyřízení věci dohodou účastníků (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 641).

31. V případě sporů z nekalé soutěže není dána žádná z omezujících podmínek, jež by vylučovala smír uzavřít. Povaha věci tudíž nevylučuje uzavření smíru ve věcech nekalé soutěže. Ke stejnému závěru dospěla i právní teorie (srov. ONDREJOVÁ, D. Právní prostředky ochrany proti nekalé soutěži. Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 220).

32. Je tedy třeba uzavřít, že i o sporech z nekalé soutěže lze platně uzavřít rozhodčí smlouvu; závěr odvolacího soudu, že tyto spory nejsou podle § 2 odst. 1 ZRŘ arbitrabilní, není tudíž správný.

33. Nejvyšší soud v této souvislosti podotýká, že závěr, že pro případ porušení zákonné (nikoliv smluvní) povinnosti lze platně sjednat rozhodčí smlouvu, učinil již například v usnesení ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. [20 Cdo 476/2009](#), kdy dovedl, že ohledně sporu o vyklizení nemovitosti lze platně sjednat rozhodčí smlouvu, a v usnesení ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. [25 Cdo 4840/2014](#), kdy uzavřel, že pravomoci rozhodčího soudu se nevymyká ani řešení sporu o náhradu škody vzniklé tím, že budoucí pronajímatel po ukončení smluvního vztahu zadržel věci, které s jeho souhlasem byly vneseny budoucím nájemcem do prostor, jež měly být předmětem pronájmu.

34. Správný není ani závěr odvolacího soudu, že v případě, že deliktní jednání představuje nejen nekalosoutěžní jednání, ale i porušení smluvních povinností, nelze o sporu platně uzavřít rozhodčí smlouvu.

35. Nejenže lze i v případě sporu z nekalé soutěže platně uzavřít ze shora uvedených důvodů rozhodčí smlouvu, ale navíc jsou oba nároky i rovnocenné a arbitrabilní, přičemž nelze dospět k závěru, že nárok vzniklý v důsledku nekalosoutěžního jednání má přednost před nárokem vzniklým v důsledku porušení smluvní povinnosti.

36. Nejvyšší soud proto podle § 243e odst. 1 o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem II a v závislém výroku pod bodem III o náhradě nákladů odvolacího řízení [srov. § 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř.] zrušil a podle § 243e odst. 2 první věty o. s. ř. mu věc vrátil k dalšímu řízení.

37. Nejvyšší soud nevyhověl návrhu dovolatelky, aby podle § 243e odst. 3 o. s. ř. nařídil, aby věc v dalším řízení projednal jiný senát odvolacího soudu, neboť ze shora uvedených důvodů nelze dovést, že by odvolací soud nedodržel závazný právní názor dovolacího soudu.